

Lp.	Powiat	Gromada (gr.) Miasto (m.) Osiedle (os.)	Wieś (w.) Ulica (ul.)
27	wschowski	gr. Stare Drzewce	w. Stare Drzewce 17—51
28	m. Zielona Góra	m. Zielona Góra	ul. Morełowa 13—27 nieparzyste ul. Stroma 10, 12, 14
29	zielonogórski	os. Czerwieńsk	ul. Zielonogórska 39a, 39b, 49, 50
30	zielonogórski	gr. Ochla	w. Jeleniów 1—38
31	żagański	m. Hłowa	ul. Nadrzeczna 1—4
32	żagański	gr. Rudawica	w. Trzebów 1—57
33	żarski	m. Żary	ul. Osadników Wojskowych 1/2, 7, 8, 10, 12, 13 plac Marchlewskiego 31, 32, 33, 35/36, 37 ul. M. Fornalskiej 8 ul. Kościelna 1a, 1/2, 7, 12, 13, 19
34	żarski	gr. Bieniów	w. Włostów 1—42

336

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 14 listopada 1968 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi.

1. Na podstawie § 3 uchwały nr 263 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 246) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 19, poz. 81), z uwzględnieniem zmian wynikających z uchwały nr 263 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 246), z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, paragrafów, ustępów i punktów.

2. Jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) § 22 uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 19, poz. 81) w brzmieniu: „§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”,

- 2) § 2 i § 4 uchwały nr 263 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 246) w brzmieniu:

„§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącym: Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Komitetu Nauki i Techniki, Komitetu Drobnej Wytwórczości, Komitetu Pracy i Płac, Państwowej Komisji Cen, zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).”

„§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.”

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
S. Jędrzychowski

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 listopada 1968 r. (poz. 336).

UCHWAŁA Nr 62 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1965 r.

w sprawie zasad gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi.

W celu rozszerzenia krajowej bazy surowcowej w drodze intensywniejszego wykorzystania zasobów surowca podstawowego, lepszego zagospodarowania wszelkiego rodzaju surowców wtórnych nadających się do ponownego wykorzystania oraz zapewnienia najbardziej ekonomicznego sposobu ich utylizacji — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Niemetaliczne surowce wtórne podlegają zagospodarowaniu na zasadach określonych uchwałą.

2. Surowcami wtórnymi w rozumieniu uchwały są przedmioty objęte wykazem wymienionym w § 10 ust. 2 (z wyłączeniem surowców wtórnych metali), które nie mogą być

zużyte racjonalnie przez ich posiadacza, a nadają się do celowego wykorzystania przez innego użytkownika i stanowią:

- 1) odpady powstające w toku produkcji wskutek mechanicznego oddzielenia lub procesów technologicznych,
- 2) odpady powstające przy rozdziale lub pakowaniu,
- 3) przedmioty zakwalifikowane na surowce wtórne (na złom) w trybie określonym odrębnymi przepisami,
- 4) uboczne produkty poubojowe oraz odpady pokonsumpcyjne.

3. Zagospodarowanie surowców wtórnych obejmuje w szczególności:

- 1) gromadzenie, wstępne uszlachetnianie (np. czyszczenie, sortowanie, belowanie, konteneryzację, konserwację itp.), zaferowanie do skupu i dostawę surowców wtórnych do odbiorców,
- 2) skup, zbiórkę lub pozyskiwanie porzuconych surowców z hałd, wysypisk, ścieków, osadników, nadkładów kopaliń odkrywkowych itp.,
- 3) przerób, zużycie, ponowne wykorzystanie lub renowację (regenerację) przez odbiorców,
- 4) inną celową utylizację surowców wtórnych.

4. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

- 1) „dostawcach surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne, w których powstają surowce wtórne lub które znalazły się w ich posiadaniu,
- 2) „jednostkach skupu surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć organizacje zajmujące się zbiórką, skupem od dostawców, pozyskiwaniem i dostarczaniem surowców wtórnych do odbiorców,
- 3) „odbiorcach surowców wtórnych” — należy przez to rozumieć jednostki organizacyjne, które wykorzystują lub mogą wykorzystać dostarczane surowce wtórne do celów produkcyjnych, opakowaniowych, energetycznych, paszowych itd.

II. Obowiązki dostawców surowców wtórnych.

§ 2. 1. Obowiązek właściwego zagospodarowania surowców wtórnych spoczywa na przedsiębiorstwie, w którym te surowce się znajdują, oraz na jego jednostce nadrzędnej (zjednoczeniu lub jednostce równorzędnej).

2. Przedsiębiorstwa produkcyjne powinny stosować procesy technologiczne zmniejszające do minimum odpady produkcyjne i braki oraz w miarę możliwości wykorzystywać je ponownie do produkcji.

3. Jeżeli rachunek ekonomiczny wskazuje na szczególną efektywność przerobu powstających odpadów produkcyjnych dotychczas nie wykorzystanych, zaleca się przedsiębiorstwom produkcyjnym uzupełnienie parku maszynowego urządzeniami do pozyskiwania i przerobu powstających odpadów (np. urządzeniami do pozyskiwania pyłów elektrycznych, żużla, surowców chemicznych, mineralnych itd.).

§ 3. 1. Surowce wtórne podlegają gromadzeniu, wstępnemu sortowaniu, magazynowaniu w miejscu ich powstawania i zaferowaniu właściwej jednostce skupu surowców wtórnych lub wyznaczonemu przez nią odbiorcy społecznemu.

2. Jeśli w drodze zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości (§ 10 ust. 2) zostanie ustalona jednostka wiodąca dla skupu surowców wtórnych, zagospodarowanie tych surowców odbywa się w sposób uzgodniony lub ustalony przez tę jednostkę.

3. Przedmioty określone w § 1, na które nie można znaleźć nabywcy i których zużycie przez posiadacza nie jest przewidywane, należy zniszczyć (zakończyć), gdy nakazują to względy bezpieczeństwa, higieny i porządku w przedsiębiorstwie. Decyzje o zniszczeniu podejmuje dyrektor jednostki organizacyjnej, w której przedmioty zakwalifikowane na złom się znajdują. W razie wątpliwości dyrektor jednostki może poruczyć zakwalifikowanie tych surowców wtórnych do zniszczenia komisji złożonej z rzeczoznawców. W miarę potrzeby do komisji mogą być powołani przedstawiciele właściwej organizacji skupu lub zbytu.

III. Obowiązki jednostek skupu surowców wtórnych.

§ 4. 1. Jednostka skupu surowców wtórnych obowiązana jest organizować zbiórki surowca wtórnego, a w szczególności odbierać oferowane surowce wtórne w terminach uzgodnionych z dostawcą.

2. Jednostka skupu surowców wtórnych przeprowadza we własnym zakresie racjonalne uszlachetnianie surowców wtórnych (np. czyszczenie, sortowanie, zestawianie większych partii jednorodnego surowca odpowiadającego przepisowym normom, belowanie, konteneryzację, magazynowanie) oraz dostarcza surowiec w ilościach i terminach uzgodnionych z odbiorcami.

3. W koniecznych wypadkach jednostka skupu lub odbiorca powinni zawrzeć odpowiednie porozumienia z dostawcą na prawo dostępu do miejsc składowania surowców wtórnych u dostawcy dla ustalenia z nim sposobu odzyskiwania, wstępnego sortowania, składowania, konserwacji i zestawiania partii transportowych surowca.

4. Zadaniem wiodących jednostek skupu jest zapewnienie wspólnie z zainteresowanymi zjednoczeniami przemysłu możliwie najpełniejszego i optymalnego wykorzystania oferowanych surowców wtórnych, a w szczególności:

- 1) organizowanie prac naukowo-badawczych, konstrukcyjnych, technologicznych i doświadczalnych nad opracowaniem metod produkcyjnych, konstrukcji, receptur, kalkulacji, wzorów, modeli itp. nowych wyrobów zawierających surowce wtórne,
- 2) opracowywanie wniosków dotyczących programu produkcyjnego zapewniającego najbardziej ekonomiczne wykorzystanie surowców wtórnych,
- 3) opracowywanie wniosków w sprawie eksportu surowców wtórnych, ograniczenia importu pierwotnych surowców, które można zastąpić krajowymi surowcami wtórnymi,
- 4) opracowywanie wniosków w sprawie cen.

IV. Obowiązki odbiorców surowców wtórnych.

§ 5. 1. Zjednoczenia (zjednoczenia wiodące) określają specjalizację niektórych nadzorowanych przedsiębiorstw w zakresie produkcji wyrobów opartych na dostarczonym surowcu wtórnym.

2. Przedsiębiorstwo-producent odpowiada za pełną realizację planu produkcji wyrobów opartych na surowcu wtórnym lub za inną przewidzianą jego planem utylizację tego surowca.

3. Jeśli skup określonego rodzaju lub gatunku surowca wtórnego nie zaspokaja w pełni potrzeb różnych jego odbiorców, o kolejności zaspokojenia potrzeb określonych odbiorców w ramach branży decyduje jednostka skupu w porozumieniu z właściwym zjednoczeniem przedsiębiorstw-odbiorców.

V. Międzybranżowe organizacje skupu surowców wtórnych.

§ 6. 1. Państwowe i spółdzielcze jednostki skupu niemetalicznych surowców wtórnych przystąpią do międzybranżowego porozumienia skupu tych surowców.

2. Organem wykonawczym porozumienia międzybranżowego skupu niemetalicznych surowców wtórnych (jednostką wiodącą) jest Centrala Surowców Wtórnych.

§ 7. 1. Centrala Surowców Wtórnych zawrze z jednostkami organizacyjnymi wymienionymi w § 6 ust. 1 porozumienie w sprawie międzybranżowej współpracy i koordynacji zagadnień skupu wszelkich rodzajów surowców wtórnych.

2. Organy i uczestnicy porozumienia jednostek skupu surowców wtórnych działają zgodnie z przepisami o współpracy i koordynacji gospodarczej (branżowej) z uwzględnieniem przepisów niniejszej uchwały.

3. Celem porozumienia, o którym mowa w ust. 1, będzie:

- 1) organizowanie wspólnej eksploatacji składowisk (hałd, nadkładów, wysypisk itp.),
- 2) organizowanie wspólnej sieci oraz aparatu skupu, jego unowocześnienie, racjonalizacja, mechanizacja prac ciężkich, koncentracja baz transportowych itd.; w tym zakresie zaleca się stosowanie wiekobranżowych punktów skupu zrejonizowanych w sposób racjonalny, najbardziej odpowiadający dostawcom,
- 3) podejmowanie lub inicjowanie przedsięwzięć i akcji gospodarczych (np. reklamy, targów, giełd, eksportu, placówek badawczych, wspólnych zbiorów surowców) jednostek skupu surowców wtórnych wspólnie z dostawcami i odbiorcami,
- 4) organizowanie wzajemnej pomocy oraz wykorzystywanie posiadanych placówek składowych, magazynów, środków transportowych, laboratoriów, baz remontowych itd.,
- 5) inicjowanie i organizowanie nowych rodzajów produkcji opartych na surowcach wtórnych oraz nowych form intensyfikacji skupu lub zbiorów surowców o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, a zwłaszcza wszelkiego rodzaju odpadów powstających w zakładach przemysłowych, handlowych, rolniczych, usługowych oraz w gospodarstwach domowych, a nadających się na cele paszowe.

VI. Zadania naczelných i terenowych organów administracji państwowej.

§ 8. 1. Komitet Nauki i Techniki zapewni uwzględnienie w planach rozwoju techniki zagadnień utylizacji ważnych dla gospodarki narodowej surowców wtórnych, a w programach badań naukowych — tematów prac nad zagospodarowaniem tych surowców.

2. Do zadań Komitetu Nauki i Techniki w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych należy w szczególności:

- 1) inicjowanie prac nad nowymi rozwiązaniami naukowymi i technicznymi dotyczącymi lepszego pozyskiwania i bardziej ekonomicznego wykorzystania wybranych surowców wtórnych o dużym znaczeniu dla gospodarki narodowej,
- 2) programowanie oraz koordynacja prac naukowo-badawczych, projektowo-konstrukcyjnych i doświadczalnych o znaczeniu międzyresortowym.
3. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki może w drodze zarządzenia wyznaczyć jednostki organizacyjne zo-

bowiązane do planowego zagospodarowania powstających w toku stosowanego przez nich podstawowego procesu produkcyjnego surowców wtórnych (odpadów, produktów ubocznych i towarzyszących) oraz zlecić opracowanie kompleksowego programu ich wykorzystania, realizowanego w trybie zadań ujmowanych odpowiednimi planami gospodarczymi.

4. Przy Komitecie Nauki i Techniki działa Komisja Główna do Spraw Surowców Wtórnych, powołana przez Przewodniczącego Komitetu w trybie i na zasadach przewidzianych w statucie Komitetu Nauki i Techniki.

5. Do zadań komisji, o której mowa w ust. 4, należy w szczególności inicjowanie i opiniowanie programów i planów prac naukowych oraz planów w zakresie techniki, ekonomiki i organizacji pozyskiwania, uszlachetniania i przerobu lub wykorzystywania surowców wtórnych.

§ 9. Do zadań Komisji Planowania przy Radzie Ministrów należy:

- 1) koordynacja międzyresortowych wieloletnich programów zagospodarowania surowców wtórnych oraz opracowywanie zbiorczych programów,
- 2) inicjowanie posunięć organizacyjno-technicznych zmierzających do lepszego zagospodarowania surowców wtórnych,
- 3) inicjowanie w porozumieniu z Komitetem Nauki i Techniki badań naukowych i prac doświadczalnych w celu wykorzystania surowców wtórnych,
- 4) opracowywanie metodologii bilansowania zasobów surowców wtórnych, planowania ich zużycia oraz obrotów,
- 5) inicjowanie wprowadzania bodźców ekonomicznych zachęcających do zbiórki, skupu i utylizacji surowców wtórnych,
- 6) uwzględnianie w projektach narodowych planów gospodarczych przedsięwzięć, mających na celu lepsze wykorzystanie surowców wtórnych, oraz zapewnienie środków niezbędnych do ich realizacji.

§ 10. 1. Ministrowie zarządzają, aby podległe organizacje zbytu w porozumieniu z odpowiednią jednostką skupu surowców wtórnych spowodowały stosowanie przez odbiorców w większym rozmiarze surowców wtórnych zamiast surowców dotychczas stosowanych, między innymi przez odpowiednie zmniejszanie przydziałów i dostaw tych surowców przy ekwiwalentnym oferowaniu surowców wtórnych.

2. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości wydaje na podstawie art. 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) przepisy o gospodarowaniu surowcami wtórnymi, ustala wykaz surowców wtórnych podlegających zagospodarowaniu w trybie niniejszej uchwały oraz listę jednostek skupu upoważnionych do ich zagospodarowania. Wykaz powinien zawierać również surowce wtórne metali, a lista — jednostki upoważnione do ich skupu.

3. Przepisy o gospodarowaniu surowcami wtórnymi, wykaz surowców wtórnych i lista jednostek skupu powinny być wydawane w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów po uzgodnieniu z Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych, zainteresowanymi ministrami, a w odniesieniu do surowców wtórnych zagospodarowywanych terenowo — z prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

4. Do zadań właściwych ministrów w zakresie zagospodarowania surowców wtórnych należy:

- 1) opracowywanie wieloletnich programów pozyskiwania i wykorzystania surowców wtórnych oraz ich zastęp-

czego stosowania zamiast surowców pierwotnych, zwłaszcza importowanych, w grupach surowców przewidzianych do zagospodarowania w ramach resortu,

- 2) uwzględnianie w planach gospodarczych zużycia surowców wtórnych, przydziału środków rzeczowych i finansowych niezbędnych do ich eksploatacji, importu maszyn i urządzeń, koniecznego wzrostu zatrudnienia oraz funduszu płac itd.,
- 3) zapewnienie w planach inwestycyjnych resortów nakładów przeznaczonych na rozwój bazy eksploatacyjnej surowców wtórnych,
- 4) wydawanie wytycznych dotyczących planowania i projektowania oraz realizacji inwestycji przewidujących zagospodarowanie surowców wtórnych powstających w toku podstawowego procesu produkcyjnego, a interesujących różne branże,
- 5) przedstawianie wniosków dotyczących uzupełnień wykazu, o którym mowa w ust. 2, nowymi rodzajami nie zagospodarowanych dotychczas surowców wtórnych,
- 6) programowanie i realizacja posunięć organizacyjno-technicznych zmierzających do lepszego zagospodarowania surowców wtórnych,
- 7) organizowanie badań naukowych i prac doświadczalnych nad pełniejszym i bardziej ekonomicznym wykorzystaniem surowców wtórnych (zwłaszcza surowców nie wykorzystywanych, zastępujących surowce importowe i nadających się do racjonalnego wykorzystania bez większych nakładów inwestycyjnych) oraz współpraca z Komitetem Nauki i Techniki w zakresie określonym w § 8,
- 8) stawianie wniosków i wprowadzanie bodźców ekonomicznych zachęcających do zbiórki, skupu i utylizacji surowców wtórnych.

5. Dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 4, zainteresowani ministrowie w miarę potrzeby wyznaczają pełnomocnika resortowego do spraw gospodarowania surowcami wtórnymi w ramach resortu oraz do współpracy z innymi zainteresowanymi tym problemem resortami i prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) albo rozszerzają zakres zadań powołanego już pełnomocnika do spraw złomu metali na inne surowce wtórne.

§ 11. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w miarę potrzeby powołują wojewódzkich pełnomocników do spraw surowców wtórnych lub rozszerzają zakres zadań powołanych już pełnomocników do spraw złomu i metali na wszystkie surowce wtórne objęte wykazem, o którym mowa w § 10 ust. 2. Zaleca się łączenie tych funkcji w jedno stanowisko.

2. Do zadań pełnomocników wojewódzkich, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) opracowywanie programów i wniosków w sprawach określonych w § 10 ust. 4 w zakresie dotyczącym jednostek drobnej wytwórczości działających na terenie danego województwa,
- 2) inicjowanie tworzenia lub likwidacji jednostek organizacyjnych prowadzących zbiórkę, skup i segregowanie surowców wtórnych,
- 3) inicjowanie i programowanie aktywizacji ośrodków opóźnionych w rozwoju gospodarczym w drodze uruchomienia lub zwiększenia przerobu miejscowych surowców wtórnych.

3. Prezydium rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą powierzyć szerszy zakres czynności wojewódzkim pełnomocnikom do spraw surowców

wtórnych, a w szczególności intensyfikację pozysku surowców wtórnych ze wszystkich jednostek gospodarki uspołecznionej zlokalizowanych na terenie województwa.

§ 12. Zobowiązuje się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz innych właściwych ministrów do zamieszczania w przepisach wydawanych na podstawie art. 30 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) wymagań dotyczących obowiązku wprowadzania urządzeń pozwalających na pozyskiwanie powstających w toku zasadniczego procesu produkcyjnego surowców wtórnych (produktów towarzyszących lub odpadów) oraz na przerób surowców wtórnych powstających w innych zakładach tej samej lub innej branży.

§ 13. 1. Do zadań Ministra Gospodarki Komunalnej należy wydawanie wytycznych w sprawie:

- 1) wykorzystania ogniw organizacyjnych administracji domów mieszkalnych, przedsiębiorstw (zakładów) oczyszczania miasta, dozorców domowych oraz innych osób i organizacji społecznych do organizowania zbiórki lub skupu surowców wtórnych pochodzących z gospodarstw domowych w budynkach mieszkalnych położonych w miastach i osiedlach oraz do wstępnego sortowania i gromadzenia odpadów na terenie nieruchomości obejmujących budynki mieszkalne,
- 2) opracowywania projektów wynagrodzenia dla wymienionych w pkt 1 jednostek organizacyjnych i ich pracowników oraz osób współdziałających w bezpośredniej zbiórce surowców wtórnych,
- 3) opracowywania wniosków co do wprowadzenia w wypadkach uzasadnionych gospodarczo zachęty dla instytucji, komitetów blokowych i lokatorów dostarczających odpadki domowe w formie wstępnie posortowanych surowców wtórnych.

2. Minister Gospodarki Komunalnej określi, jakie rodzaje lub formy odpadków domowych będą podlegały zbiórce na terenie budynków mieszkalnych.

3. Właściwe organizacje skupu zapewnią prawidłowy odbiór sortowanych surowców wtórnych i odpadków domowych w odpowiednich do potrzeb odstępach czasu oraz zapewnią dostawę na teren nieruchomości zbiorników i innych środków niezbędnych do ich przechowywania i konserwacji.

4. Do dostawcy indywidualnego w miastach, osiedlach oraz we wsiach powinien w zasadzie docierać tylko jeden zbieracz obejmujący wszelkie rodzaje surowców wtórnych i odpadków domowych, wchodzących w zakres właściwości wszystkich jednostek skupu.

5. Zaleca się stosowanie różnych form lokalnych wielobranżowych zbieraczy (np. dozorców domowych, miejscowych organizacji społecznych, młodzieżowych, werbowanych ochotników spośród lokatorów każdego bloku itp.) oraz okresowe przeprowadzanie zbiórek i skupu w terminach znanych lokatorom i w formie najlepiej im odpowiadającej.

§ 14. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac wspólnie z właściwymi ministrami ustali zasady wynagradzania i inne środki zachęcające do wykonywania funkcji zbieracza surowców wtórnych lub innych obowiązków związanych z organizacją skupu surowców wtórnych przez pracowników zainteresowanych instytucji, dozorców, rencistów i innych obywateli trudniących się zbiórką tych surowców. Zasady wynagradzania należy ustalić według obowiązujących zasad wynagradzania za zbiórkę makulatury, złomu, żelaza i metali nieżelaznych oraz przyjąć zasadę pokrywania tych

wynagrodzeń z wpływów uzyskanych ze sprzedaży surowców wtórnych.

§ 15. 1. Ceny surowców wtórnych i marże stosowane w obrocie tymi surowcami powinny być ustalane w taki sposób, aby:

- 1) zachęcały do oferowania, wstępnego sortowania, dostarczania, uszlachetniania i ich stosowania,
- 2) uwzględniały występujące zapotrzebowanie na tego rodzaju surowce i ich wartość użytkową w porównaniu z surowcami i materiałami pełnowartościowymi.

2. Przy sprzedaży surowców wtórnych obowiązują ceny objęte cennikami zatwierdzonymi przez Państwową Komisję Cen.

3. Jeżeli określone surowce wtórne nie zostały objęte cennikami, o których mowa w ust. 2, sprzedaż ich nastę-

puje po cenach uzgodnionych pomiędzy sprzedawcą a nabywcą zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1.

VII. Przepisy końcowe.

§ 16. Traci moc uchwała nr 42 Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 1957 r. w sprawie usprawnienia gospodarki surowcami wtórnymi oraz zwiększenia wykorzystania tych surowców w przemyśle drobnym, spółdzielczości pracy i w rzemiośle (Monitor Polski Nr 13, poz. 96).

§ 17. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącym: Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Komitetu Nauki i Techniki, Komitetu Drobnej Wytwórczości, Komitetu Pracy i Plac, Państwowej Komisji Cen, właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

DO ABONENTÓW

Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów zawiadamia, że przyjmuje wpłaty za prenumeratę tylko Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego.

W sprawie prenumeraty i opłat za inne dzienniki urzędowe należy zwracać się do administracji tych dzienników w odpowiednich ministerstwach i urzędach centralnych.

Równocześnie prosimy o dokładne podawanie na dowodach wpłaty liczby zaprenumerowanych egzemplarzy Dziennika Ustaw lub Monitora Polskiego oraz o prawidłowe obliczenie kwoty przed dokonaniem wpłaty za prenumeratę.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 — skrytka pocztowa nr 3) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oplata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Prenumeratę można zgłaszać wstecz za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzyodcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1551-91-11746. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszyźnie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.